

ogsaa holder sammen paa de kommunale Samfund, nu kan siges at være nødvendige.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Indkomstgrænsen vedrørende den kommunale Skat gjorde det ærede Medlem fra Veringe (Jensen-Sønderup) nogle Bemærkninger, idet han henviste til, at der ikke ved den toges tilbørligt Hensyn til Indkomstkilderne, og nævnedes, at der vilde være enkelte Kommuner, hvor maaske saa godt som alle Skatteydere havde Indtægter under den Grænse, hvorunder Indkomsterne efter Lovforslaget ikke maatte beskattes. Jeg skal ikke modsige, at noget saadant vel kan ske paa enkelte Egne, men det vil dog være muligt, hvis man ønsker det, at ordne dette Forhold. Naar der sættes en laveste Grænse, og det er jo det ærede Medlems Parti, som har været særlig ivrigt for, at der skulde sættes en saadan Grænse, kunde man maaske i saadanne Tilfælde — hvor kun faa Skatteydere har Indtægter over Grænsen — give Kommunerne Bemyndigelse til overhovedet ikke at opkræve personlig Indkomstskat, men nøjes med at lade Skatten hvile paa de andre Skatteklender, som i Henhold til denne Lov er aabnede for Kommunerne. Overhovedet er det min Opfattelse, at jo friere man stiller Kommunerne med Hensyn til denne Paalægning af Skat, desto rigtigere handler man. — De Bemærkninger, det ærede Medlem fremsatte vedrørende Fritagelse for Ejendomsskyld for de smaa Ejendomme og en tilsvarende Fritagelse for det ganske lille Hartkorn, skal finde et aabent Øre hos mig. Jeg synes, der var meget i, hvad det ærede Medlem derom fremsatte. Overhovedet er det med Hensyn til dette Forhold mig kun magtpaaliggende, at man, naar man vil sætte en laveste Grænse, da fastslaar, at der er visse smaa Indtægter, som ikke bør belastes med Dyrtidsskat, og at disse Indtægter i Aar nødvendigvis maa sættes højere op, end de sættes i Fjor. Den af det ærede Medlem fra Lejre (N. Frederiksen) fremsatte Antydning forekom mig rigtig, og det er meget muligt, at man kan komme den Vej frem.

Til det ærede Medlem fra Rønne (Hauge), der rettede nogle enkelte Spørgsmaal til mig, skal jeg sige, at Lovforslagets § 3 kun omtaler de særlige Forhold, hvor der maatte en Lovbemyndigelse til for at yde Tilskud til løbende Understøttelser, som ellers ikke kunde gives i Henhold til de bestaaende Love, medens alle andre Tilfælde, hvor man er i Stand til at give Tilskud, fordi ingen bestaaende Lov lægger

Hindringer i Vejen derfor, ikke er nævnte, og det forekommer mig tvivlsomt, om det vil være rigtigt at nævne specielle Tilfælde, hvor det er givet, at Tilskud kan ydes ogsaa efter Lovens Tekst, man kunde let derigennem fremkalde en Formodning om, at Tilfælde, som ikke var nævnte, faldt udenfor Lovens Bemyndigelse. Men herom kan der selvfølgelig meget let forhandles, og i Realiteten er jeg enig med det ærede Medlem i, at de Mennesker, der er stillede saaledes som af ham nævnt, fortjener den i Paragraffen omhandlede Hjælp. Det ærede Medlem spurgte endvidere, om det ikke var ønskeligt at faa optaget i Loven en Bestemmelse om, at enkelte Varer skulde holdes saa nær som muligt til den normale Pris, og nævnedes Brød og Mælk. Der er den Vanskelighed ved for visse Varer at sænke Prisen langt under det øvrige Niveau, at Forbruget i saa Fald kaster sig over denne Vare, saa at den maaske ikke slaar til til det saaledes forøgede Forbrug. Det ærede Medlem nævnedes Brændsel, med Hensyn til hvilket denne Vanskelighed vel ikke fremkommer.

Angaaende hele dette Spørgsmaal, som ogsaa det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Foss) berørte, vil jeg sige, at det ærede Medlem syntes mig ikke at have forstaaet, hvad Sukkerkortordningen tilsigter. Det ærede Medlem sagde, at en regulerende Begrænsning af Forbruget er urimelig, naar man har nok af Varen, idet det ærede Medlem forudsætter som givet, at Indførsel kan finde Sted; han erkender, at hvis Indførselen af en eller anden Grund maatte udeblive, er det et Moment, som maa tages i Betragtning. Men jeg vil et Øjeblik dvæle ved Ordningen under den Forudsætning, at Indførsel kan finde Sted, thi det er under denne Forudsætning, det ærede Medlem altsaa mener, at det ikke er nødvendigt at regulere Forbruget. Men Sukkerkortordningen gaar heller ikke ud paa en Begrænsning af Forbruget, den gaar derimod ud paa at fordele ligeligt af den tilstedeværende Beholdning til et rimeligt Normalforbrug til den billigst mulige Pris og til en billig Pris, som ikke kunde oprettholdes, hvis man skulde lade Forbruget gaa ganske ureguleret, idet i saa Fald Prisen paa den indførte Vare nødvendigvis maatte virke fordyrende ogsaa paa dette normale Husholdningsforbrug. Den Sukkerkortregulering, som finder Sted, og som altsaa under Forudsætning af Indførsel af Sukker vil kunne fortsættes, er af en ganske anden Karakter end den, som finder Sted i Sverige og i de krigsførende Lande, idet den her